

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 105

Thần bí lão nhân Tái Lão Quân

Kim Bất Hoán đáp:

- Ngoài Hắc trạch này, khắp thiên hạ không còn ở đâu có thứ hoa đó. Vì hoa sắc vàng rực rỡ kêu bằng kim hoa. Còn tên chính của nó là gì thì không hiểu.

Tử Dương kiếm khách nói:

- Đây là Kim lê hoa. Trong sách Dật Tiên Lục có ghi chép trái cây này trị được bách độc.

Kim Bất Hoán nói:

- Té ra là Kim lê hoa. Hoa này nở đã lâu lắm. Tại hạ tới nơi nở rồi, đến nay vẫn chưa tàn.

Đoàn người tiến vào rừng, quả trong có mấy gian nhà gianh. Kim Bất Hoán mời quần hào vào ngồi trên chiếc ghế trúc đặt ở gian giữa. Y lại lấy thịt nướng ra cười nói:

- Các vị tùy tiện ăn một chút cho đỡ đói.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Nơi đây không có chướng khí. Nếu Cổ Cầm giáo phát động quái diệu tới nơi thì làm thế nào?

Kim Bất Hoán cười đáp:

- Tại hạ đã bị quái diệu rượt theo không còn đất trốn, sau lần vào tới bên khu chằm này gặp một vị đạo trưởng rồi lão nhân gia dẫn tới đây mới thoát.

Đinh Nhất Bạch lấy làm kinh dị hỏi:

- Quái diệu của Cổ Cầm giáo cũng không dám đến ư?

Kim Bất Hoán gật đầu đáp:

- Đến thì dám đến, nhưng bay ở trên cao chứ không dám sà xuống.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Bất Hoán đáp:

- Ao chằm này rộng tám trăm dặm, có một con chim làm bá chủ tên gọi Kim ô. Ngoại trừ chim Phụng Hoàng, còn bất cứ mãnh cầm quái diệu nào đều phải sợ nó như dê nhìn thấy cọp. Con Kim ô quả là chỉ ở dưới một con mà đứng trên muôn loài cầm diệu.

Văn Đế Đế kinh ngạc la lên:

- Kim đại ca! Tư Mã đại đang mong có con Kim ô.

Kim Bất Hoán cười đáp:

- Kim cương thần công của y đã có người chuẩn bị khiến y mau thành tựu. Cái đó không cần kíp.

Hư Vô Ngọc Nữ ngạc nhiên hỏi:

- Sao Kim đại ca lại biết Tư Mã huynh có Đại kim cương thần công?

Kim Bất Hoán cười đáp:

- Thân thế các vị tại hạ hoàn toàn biết hết, nhưng xin các vị đừng hỏi nguyên nhân.

Tử Dương kiếm khách thở dài nói:

- Kim huynh thật thần bí khôn lường!

Kim Bất Hoán cả cười đáp:

- Tại hạ mà không giữ bí mật thì đã bị Cổ Cầm giáo và Áo Hải môn giết chết rồi.

Bỗng nghe ngoài nhà gianh có tiếng người niệm Vô Lượng Thọ Phật. Rồi một lão đạo sĩ tiến vào. Hư Vô Ngọc Nữ và Văn Đế Đế ngó thấy giật mình kinh hãi hô:

- Sư phó!

Lão đạo nhân nhìn ba thanh niên gật đầu nói:

- Ba vị thí chủ thoát hiểm rồi.

Kim Bất Hoán lập tức cùng Tử Dương kiếm khách và Đinh Nhất

Bạch đứng lên chấp tay nói:

- Mời đạo trưởng an tọa.

Hắn lại nhìn Đinh Nhất Bạch và Tử Dương kiếm khách cười nói:

- Thưa hai vị. Đây là Tái lão quân tiên bối.

Tư Mã Quan và Đinh Nhất Bạch nghe nói lại thì lễ lần nữa rồi nói:

- Xin tiên bối chỉ giáo thêm nhiều cho.

Lão đạo cười đáp:

- Hai vị thí chủ khách sáo quá!

Lão nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Ngọc nhi! Ta có việc cần hỏi người.

Hư Vô Ngọc Nữ kính cẩn hỏi:

- Lão nhân gia ở đâu tới đây? Có điều chi chỉ thị?

Lão đạo trở Kim Bất Hoán cười đáp:

- Từ lúc ta chỉ dẫn Kim thiếp hiệp tới đây, vẫn chưa rời khỏi Hắc Chiếu Trạch, chỉ vì muốn chờ người và sư muội. Ta đã biết rõ hành tung các người.

Lão vẫn chưa ngồi, nhìn Văn Đế Đế nói:

- Đế nhi! Người bồi tiếp ba vị thiếu hiệp. Ta cùng sư thư người ra ngoài một chút.

Văn Đế Đế đáp:

- Xin lão nhân gia tùy tiện. Ba vị đại ca đây không phải người ngoài.

Lão đạo xoay mình ra khỏi nhà gianh. Hư Vô Ngọc Nữ theo sau. Hai người vào chỗ sâu trong rừng Kim lê. Lão đạo quay lại nhìn Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Ngọc nhi! Kim Bất Hoán cứu người ở trong hang. Người có cảm tưởng gì không?

Hư Vô Ngọc Nữ không hiểu ý lão, nghiêm nghị đáp:

- Bạn hữu võ lâm giúp đỡ nhau là chuyện thông thường.

Lão đạo thở dài nói:

- Không những y cứu người, lại cứu cả sư phụ đến năm lần, mà lần nào cũng liều mạng mới cứu nổi. Suốt đời ta không chịu ơn ai mà phải vĩnh viễn đội ơn y.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Lão nhân gia có biết lai lịch y không?

Lão đạo lắc đầu đáp:

- Đó là một điều sư phụ rất bực mình. Trong võ lâm ai cũng biết ta là thổ công trên chốn giang hồ. Cả lão đạo vương cũng không hiểu nhiều chuyện thần bí bằng ta. Thế mà ta mất khá nhiều thì giờ điều tra vẫn chưa ra được gốc gác y.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Lão nhân gia kêu đệ tử ra đây phải chăng có mối liên quan với y?

Lão đạo gật đầu đáp:

- Ngọc nhi! Ta nói thẳng cho ngươi hay là muốn gả ngươi cho y, chắc cũng xứng với tâm nguyện của ngươi.

Hư Vô Ngọc Nữ lắc đầu nói:

- Đệ tử đã lựa chọn rồi.

Lão đạo kinh ngạc hỏi:

- Ngươi lựa ai?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Chàng là đệ tử của Phụng Hoàng sư bá.

Lão đạo kinh hãi nói:

- Tiểu Phụng Hoàng ư? Gã đã có hai vị hôn thê rồi mà. Sư muội ngươi là một trong hai người đó.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Đồ nhi đã ưng chịu lời thỉnh cầu của sư muội. Đồng thời chính đồ nhi lại có mối tình cảm với Tiểu Phụng Hoàng Thần.

Lão đạo lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi đã trò chuyện với gã rồi ư?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Không. Đây là chuyện đơn phương của đồ nhi. Thực ra Tiểu Phụng Hoàng chưa hiểu lai lịch của đệ tử. Chẳng lẽ lão nhân gia lại phản đối vụ này?

Lão đạo thở dài hỏi:

- Phải chăng ngươi chê Kim Bất Hoán mặt mũi xấu xa?

Hư Vô Ngọc Nữ vội đáp:

- Chuyện đó không phải thế. Nếu đồ nhi chưa ám hứa với Tiểu Phụng

Hoàng thì nhất định tuân mạng lão nhân gia.

Lão đạo thở dài nói:

- May ta hỏi người trước, nếu như người khác lấy quyền sư phụ thì không chừng đã quyết định rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Lão nhân gia hiểu nỗi lòng cho đồ nhi, đồ nhi muôn vàn cảm kích!

Lão đạo cười nói:

- Nghe nói Tiểu Phụng Hoàng mất tích đã lâu. Đó là gã có ý ẩn thân để ngấm ngầm phấn đấu. Ta biết gã đem một số đồng đồng bạn giao cho sư phụ gã. Hiện giờ gã đến động Ngọc thố một mặt để tỵ nạn, một mặt để chờ cơ hội ra đời.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi:

- Ở Ngọc thố cóc có thể tỵ nạn được ư?

Lão đạo gật đầu đáp:

- Đẳng Ôn Ngư và đẳng Phong Mã không thể tìm đến hang Ngọc thố, cũng như không dám tiến vào Hắc Chiếu Trạch.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Tại sao vậy?

Lão đạo trịnh trọng đáp:

- Vụ này ta đang điều tra. Chỉ có lão gian tể là khám phá được.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Lão gian tể đã bị Kim Bất Hoán đưa vào bẫy rồi. Chẳng bao lâu lão sẽ tới đây?

Lão đạo mỉm cười nói:

- Kim Bất Hoán quả là tay trí tuệ hơn đời. Ta ước lượng võ công và trí tuệ gã có khi còn hơn cả đệ tử của Phụng Hoàng Thần. Ngoài tướng mạo, Tiểu Phụng Hoàng thua y đủ mặt. Người nên nghĩ kỹ về việc của người.

Hư Vô Ngọc Nữ lắc đầu đáp:

- Trước nay đồ nhi không thay đổi ý định.

Lão đạo gật đầu nói:

- Vậy người về đi. Ta cũng đi đây.

Trước nay Hư Vô Ngọc Nữ không bao giờ hỏi sư phụ đi đâu. Nàng

khom lưng nói:

- Lão nhân gia trân trọng hành sự.

Lão đạo cười khanh khách đáp:

- Ở võ lâm chỉ có hai người không sợ nguy hiểm là Phụng Hoàng Thần và ta đây.

Hư Vô Ngọc Nữ quay về nhà gianh. Văn Đế Đế ra đón cười hỏi:

- Sư phó đi rồi ư?

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi lại:

- Sao lại có một mình sư muội ra đây?

Văn Đế Đế đáp:

- Mặt bắc nơi đây phát giác ra có nhiều xác chim, không hiểu vì nguyên nhân gì, hiện bọn Kim đại ca đang tra xét.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Loại chim gì?

Văn Đế Đế đáp:

- Theo lời Kim đại ca thì đó là giống quái diệu Kim Câu Tử của Cổ Cầm giáo. Đại khái chết hơn trăm con. Tử Dương kiếm khách lại thấy hai con lớn là Thiết linh hạc và Thực nhân thú.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Mau dẫn ta đi coi.

Văn Đế Đế đi trước còn quay lại nói:

- Giống chim nhỏ Kim câu tử khắp mình chẳng có thương tích gì. Còn chim lớn thì trên đầu thủng ra một lỗ.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Nếu vậy không phải do người tạo nên.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng Đinh Nhất Bạch ở ven rừng vẫy tay hô:

- Hai vị tiểu thư lại đây mà coi! Kim huynh lại phát giác một đống xác chim. Trong đó có cả Ngân châm phong, Di thiên sa, Cuồng phong võng không biết là bao nhiêu.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Phải chăng đều ở chỗ có ánh dương quang?

Đinh Nhất Bạch đáp:

- Không hẳn thế. Trong Hắc Chiêu Trạch cũng có nhiều con rớt xuống bùn.

Bỗng thấy Kim Bất Hoán từ trong đám chướng khí chạy ra lớn tiếng hô:

- Các vị ngó lên không mà coi. Quái đỉu đang rớt xuống như mưa.

Hai nàng ngừng đầu lên nhìn thấy ở phía xa xa những chấm đen bay phát phối, bất giác đồng thanh hỏi:

- Đó là vì nguyên nhân gì?

Kim Bất Hoán đáp:

- Đại khái là khí số của Cổ Cầm giáo sắp bị tuyệt diệt.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Kim huynh còn tin ở điều huyền hoặc. Đây chắc là các loại quái đỉu ở Cổ Cầm giáo gặp phải khắc tinh.

Kim Bất Hoán đáp:

- Khắc tinh ư? Trên không có hiện tượng gì đâu?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Vì trời bao phủ làn mây dày đặc. Nếu sáng sủa thì nhất định trông thấy.

Văn Đế Đế nói:

- Thư thư! Tiểu muội có bức y, muốn lên không coi được chăng?

Hư Vô Ngọc Nữ cản lại:

- Không được. Trên trời còn rất nhiều quái đỉu. Muội tử không coi được gì là chuyện nhỏ, giả tử bị quái đỉu vây hãm thì nguy hiểm phi thường!

Bỗng nghe tiếng khàn khàn từ trong nhà gianh cười ha hả nói:

- Các vị hà tất phải phỏng đoán một cách hồ đồ. Đó là Cổ Cầm giáo dụng phải vận xui.

Kim Bất Hoán nghe tiếng cả mừng reo lên:

- Lão gian tể tới rồi. Nhất định lão biết rõ nguyên nhân.

Mọi người liền trở về nhà gianh thấy lão đang ngồi chễm chệ trên giường. Lão nhìn mọi người cả cười nói:

- E rằng những giống chim quái dị cả lớn lẫn nhỏ của Cổ Cầm giáo phen này bị hủy diệt quá nửa rồi. Nếu bọn chúng không triệu hồi thì chỉ

mấy giờ nữa chim phải chết hết.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Lão đầu lại tính chuyện buôn bán tin tức chẳng?

Lão già lắc đầu đáp:

- Đây không phải là chuyện bí mật. Có điều các người không trông thấy mà thôi. Nếu nhìn kỹ trên mây thì mục lục các người có thể thấy rõ.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Nhìn cái gì?

Lão già đáp:

- Kim ô thần điêu.

Kim Bất Hoán nhảy bổ lên nói:

- Thế ra con Kim ô đang tấn công bầy quái điều của Cổ Cầm giáo.

Lão già đáp:

- Bọn Cổ Cầm giáo theo dõi các người, chúng cũng biết rõ không thể pháit quái điều mạo hiểm vào không phận quỷ trạch, nhưng các người giết Thanh Bằng lệnh chúa và Nam Cương phân giáo chủ, khiến Cổ Cầm giáo chủ nổi giận. Chẳng những lão pháit toàn bộ các loài dị điều đi truy tầm, mà còn phát động hết cao thủ trong giáo pháit nữa.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Còn Ôn Ngưu đảng thì sao?

Lão già đáp:

- Ôn Ngưu đảng thà chết chứ không chịu đến Quỷ trạch. Cả vùng phụ cận chúng cũng không dám léo hánh tới.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Chúng ta trao đổi món hàng thế nào?

Lão già hỏi lại:

- Tiểu tử! Người có cần biết tại sao Ôn Ngưu đảng không dám đến Chiểu Trạch?

Kim Bất Hoán đáp:

- Cái đó cần biết lắm.

Lão già nói:

- Người hãy nói tin tức của lão nhân gia trước.

Kim Bất Hoán lắc đầu đáp:

- Lão đầu! Lão lại mắc hợm tại hạ rồi. Bây giờ mà tại hạ nói ra trước, nhất định lão phải trả miếng.

Gian tế cười lạt đáp:

- Ta mà nói trước, chắc thành lỗi lại giở quẻ.

Kim Bất Hoán cười ha hả hỏi:

- Vậy chúng ta trao đổi một cách công bằng thì sao?

Lão gian tế hỏi lại:

- Trao đổi công bằng như thế nào?

Kim Bất Hoán đáp:

- Chúng ta đều viết tin tức vào tờ giấy để trao đổi cho nhau.

Lão gian tế ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói:

- Đưa bút đây!

Kim Bất Hoán đáp:

- Ở đây không có bút, vào nhà sau lấy cục than cũng được.

Gã xoay mình đi lấy ra hai mảnh giấy trắng và hai cục than rồi hai người cùng viết ở chỗ kín.

Hai người viết xong lại trở ra ngoài. Hư Vô Ngọc Nữ thấy Kim Bất Hoán lộ nụ cười bí ẩn, lại cảm thấy mặt gã chẳng xấu xa chút nào. Nàng nghĩ thầm:

- Chắc gã lại dở trò quỷ gì đây.

Lão gian tế đột nhiên xòe tay ra nói:

- Trao đổi đi.

Kim Bất Hoán cũng đưa tờ giấy của mình ra, tiện tay toan đón lấy tờ giấy của lão gian tế. Không ngờ đột nhiên lão cướp lấy, mặt lộ vẻ cổ quái, lão hỏi:

- Tiểu tử! Trên tờ giấy của ngươi có chữ không?

Kim Bất Hoán cười khan khách đáp:

- Lần này thì lão không mắc bẫy nữa. Lão hãy coi lại trước đi.

Lão tư thám thấy gã nói như vậy mới đưa tờ giấy cho gã. Lão mở ngay tờ giấy ra. Ngờ đâu lão coi rồi xoay mình đi ngay, miệng quát tháo:

- Ai? Kẻ nào dám động đến não cân của lão phu?

Mọi người thấy lão như phát điên xông ra ngoài đi mất. Chớp mắt đã mất hút.

Tử Dương kiểm khách ngó lão tư thám biến vào trong làn chướng khí rồi quay lại hỏi Kim Bất Hoán:

- Kim huynh! Kim huynh có tin tức gì trọng yếu cho lão thật ư?

Kim Bất Hoán cả cười đáp:

- Có tin tức gì chân thật đâu? Bất quá tại hạ biết nhược điểm nên đoán ra tâm bệnh của lão mà thôi.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Kim huynh đã viết gì trên giấy?

Kim Bất Hoán cười khanh khách đáp:

- Tại hạ chỉ viết hai câu "Mạo hiểm thập nạn sở thập niên, tàng bảo hữu nhân động não cân". Không ngờ lão nao núng thật sự, so với sự tưởng tượng của tại hạ còn nghiêm trọng hơn.

Hư Vô Ngọc Nữ ngạc nhiên hỏi:

- Ý nghĩa hai câu đó thế nào? Có liên quan gì đến lão?

Kim Bất Hoán cười đáp:

- Suốt đời lão ham tiền hơn cả tánh mạng. Một người trơ trọi thì kim ngân châu báu cất đi đâu?

Đinh Nhất Bạch hiểu ý cả cười nói:

- Tiền bạc châu báu lão gom góp mấy chục năm chắc là cất dấu một nơi đã cao như núi.

Hư Vô Ngọc Nữ cười hỏi:

- Té ra Kim huynh bảo lão có người muốn động đến chỗ tàng bảo của lão mà lão tin là sự thực ư?

Kim Bất Hoán đáp:

- Lão đi chuyến này chắc là dời tài bảo đến một nơi khác.

Văn Đế Đế nói:

- Kim đại ca! Đại ca cho tiểu muội coi lão đã viết gì?

Kim Bất Hoán mở tờ giấy ra thấy hai câu: "Kim ô đông thẳng Ôn Ngưu tận, Ngọc thố tây trầm Phong Mã hôn".

Hư Vô Ngọc Nữ "ủa" lên một tiếng nói:

- Té ra Ôn Ngưu đảng sợ con Kim ô, Phong Mã đảng sợ con Ngọc thố.

Kim Bất Hoán đáp:

- Lão bán tin tức xưa quá rồi, tại hạ đã biết rõ. Lần sau tại hạ quyết không tha lão.

Tử Dương kiếm khách hỏi:

- Kim huynh cho là tin tức này cũ rồi ư?

Kim Bất Hoán đáp:

- Ôn Ngưu đảng có tà công, rất sợ con Kim ô và mùi hương Kim liên hoa. Nhưng đó chưa phải là nguyên nhân chính khiến Ôn Ngưu đảng không dám đến quấy nhiễu. Lão đã cho tại hạ tin này rồi, bây giờ lão bán lần thứ hai.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói:

- Lão sợ mắc bẫy Kim đại ca, nên không viết tin thật ra.

Kim Bất Hoán đáp:

- Lão mà lại đến cầu tại hạ thì khi đó tại hạ sẽ làm cho lão phải phát khóc.

Đình Nhất Bạch hỏi:

- Lão đi rồi còn quay lại làm chi?

Kim Bất Hoán đáp:

- Lão có ba nơi tàng bảo thì hai nơi đã trống rỗng. Thế nào lão cũng tới yêu cầu tại hạ cho biết kẻ lấy cắp tài bảo là ai?

Mọi người nghe nói kinh ngạc hỏi:

- Lão bị mất cắp tàng bảo ở hai nơi ư?

Kim Bất Hoán cười đáp:

- Chính tại hạ đã động thủ. Cả lão tư thám cũng động thủ. Nhưng đối với lão tại hạ còn nể nang một chút. Nếu của ba lão kia thì tại hạ lấy hết rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh ngạc hỏi:

- Còn ai nữa?

Kim Bất Hoán đáp:

- Diệu vong tú sĩ, Công Táng lão nhân và Toán Tử tướng sĩ còn đáng ghét hơn lão Gian tế và lão Tư thám.

Mọi người nghe nói sững sốt đồng thanh nói:

- Ba người kia cũng có tàng bảo ư?

Kim Bất Hoán đáp:

- Cõi bề ngoài thì mấy lão này không có gì, nhưng trên thực tế mấy lão đó còn có nhiều hơn.

Kim Bất Hoán nói chuyện Ngũ quái trên chốn giang hồ cất dấu tài bảo bị gã lấy cắp khiến cho Tử Dương kiếm khách, Đinh Nhất Bạch, Hư Vô Ngọc Nữ và Văn Đế Đế đều sửng sốt.

